

§ 71 Minoritetsspråken och det lokala ansvaret

STEFAN ARO:

Ordförande! Sverige är sedan gammalt flerspråkigt och mångkulturellt. I delar av landet har det talats andra språk än svenska mycket längre än sedan det svenska språket kom dit. Med andra ord, samiska, finska och meänkieli har talats av generationer. Till och med Gustav Vasas regeringskansli var tvåspråkigt. Man talade svenska och finska. Gustav Vasas söner Erik och Johan fick lära sig finska för att kunna regera i den östra rikshalvan. Så har det också varit i Svenska kyrkan. Vi har varit och är flerspråkiga.

I Svenska kyrkan har vi levt de senaste femton åren med den nya, nuvarande kyrkoordningen. När den infördes förändrades en del saker. Andra regleringar ändrades inte. Ett område som fick en annan gestaltning är det flerspråkiga arbetet. Ansvaret för de nationella minoritetsspråken finska, samiska, meänkieli, teckenspråket, romani och så vidare fördelades så, att stift och nationell nivå fick en stödjande roll medan församlingen axlade hela det operativa ansvaret för all verksamhet. Man insåg ganska snart att man behöver riktlinjer. 2010 tog kyrkostyrelsen fram dessa, en språkpolicy som heter *En flerspråkig kyrka*. Den skulle hjälpa oss på vägen.

Nu tog kyrkostyrelsen fram den och rekommenderade den till stiftet att också anta den. Man undrar ibland hur det går. Lyfter biskoparna till exempel den här i sina möten med sina kyrkoherdar? Eller drunknar den bland allt annat? Sedan kommer vi fram till frågan hur det går i församlingarna. Är det en utveckling som pågår där? Ligger vi i framkant i våra församlingar eller är det en nedrustning? Ute i samhället i stort finns det ett nyvaknat intresse för en del av minoriteterna. Fler och fler kommuner ansöker om att bli förvaltningsområde för ett nationellt minoritetsspråk. Hur är det med oss? Vad händer med vår kyrka? Vi får exempel från landet, där tjänster som varit liksom örönmärkta eller knutna till ett minoritetsspråk när tjänsteinnehavare avgår, tar pension eller flyttar så tillsätts inte tjänsten. Det finns många vägar att vara kyrka. Det här är ett sätt. Det finns ett sug och en efterfrågan i samhället. Jag tror att det flerspråkiga arbetet förtjänar att utredas. Klarar församlingarna av sitt uppdrag?

Jag yrkar bifall till min motion 2015:104.

SOFIA ROSENQUIST:

Ordförande! Utskottet delar motionärens uppfattning, att Svenska kyrkans församlingar rymmer en stor språklig och kulturell mångfald och att det naturligtvis är en rikedom och resurs för livet och gemenskapen i Svenska kyrkan. Utskottet delar också motionärens åsikt, att det behövs en uppföljning av hur församlingar uppfyller målen för det flerspråkiga arbetet. Utskottet anser dock, att en sådan uppföljning faller inom stiftets tillsynsansvar. Utskottet anser också att minoriteternas barns och ungas situation behöver beaktas, särskilt i församlingens beslut och verksamhet. I detta arbete kan exempelvis en barnkonsekvensanalys fungera som ett stöd för församlingen. I vilken utsträckning detta sker är enligt utskottets uppfattning också en uppgift som faller inom stiftets tillsynsansvar. Vi tar för givet att den inte drunknar bland andra ärenden.

Utskottet föreslår därför kyrkomötet att motion 2015:104 avslås i sin helhet. Tack.

Beslut i ärendet återfinns i kyrkomötets protokoll, § 127.